

správně posoudil otázku promlčení. Přehlédl prý, že obžalovaný ze zjištěného zisku 692 Kč 68 h nemá ničeho v ruce, poněvadž musel dodatečně zaplatiti firmě N-ově na útratách dopravních ještě 104 Kč 76 h, o něž se jeho čistý zisk zmenšuje, a zbytek 587 Kč 92 h je vyvážen ztrátou 10 sudů, které prý mu firma K-ova nevrátila, a vrácené sudy byly tak poškozeny, že tím obžalovaný trpí škodu několika tisíc Kč. Avšak tímto provedením nevychází ze skutkových zjištění prvního soudu, podle nichž dlužno k zisku obžalovaného přičísti ještě částku 100 Kč započtenou v kalkulaci neprávem z důvodu ztráty na sudech. Činí tedy zisk nejméně 792 Kč 92 h. I když by se připustilo, že obžalovaný dodatečně musel firmě K-ově zaplatiti oněch 104 Kč 76 h, zbývá zisk nejméně 688 Kč 16 h, který obžalovaný má v ruce a nebyl vyvážen ani ztrátou sudů ani jich poškozením, ježto rozsudek zjišťuje, že obě firmy K-ova i R-ova veškeré sudy obžalovanému vrátily a že neutrpěl škody tím, že je dříve firmě N-ově zaplatil, poněvadž si za to směl vrácené sudy podržeti. Posoudil tudíž první soud správně věc, vysloviv náhled, že promlčení přestupku předražování nenastalo pro nedostatek zákonného předpokladu §u 531 a) tr. zák. Obžalovaný neuplatňoval sice výslovně proti rozsudkovému výroku, jímž vysloveno bylo, že je povinen zaplatiti uloženou mu peněžitou pokutu, důvodu zmatečnosti podle čís. 11 §u 281 tr. ř., nýbrž označil dotýčný opravný prostředek jako odvolání. Okolnost ta nepadá na váhu, poněvadž nezáleží na pojmenování opravného prostředku, nýbrž jedině na obsahu uplatňované výtky. V tomto případě pak obžalovaný v provedeném opravném prostředku výslovně dovozuje, že oním soudním výrokem porušen a nesprávně vyložen byl zákon. Ježto tedy ve skutečnosti uplatňuje i tento obžalovaný důvod zmatečnosti podle čís. 11 §u 281 tr. ř., platí v té příčině totéž, co uvedeno při vyřízení téhož zmatku u obžalovaných Mořice a Otty N-ových a bylo proto uznati, jak shora uvedeno.

Čís. 2178.

Zákon ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924 (výroba, prodej, přechovávání a dovoz radiotelegrafních zařízení).

»Přechováváním« ve smyslu druhého odstavce §u 3 zákona jest rozuměti všechny případy, kdy fysická nebo právnická osoba má u sebe radiotelefonní zařízení.

Amnestie z 2. září 1924 nečiní zákaz stíhání závislým na obdržení povolení, nýbrž na požádání o povolení.

Výrobou zařízení ve smyslu §u 24 zákona není ojedinělé sestavení zařízení ze součástek odjinud opatřených k účelům radioamatérským pro vlastní nebo domácí potřebu.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1925, Zm I 419/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 30. dubna 1925, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přčinem podle §u 24 čís. 1 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z.

a n. z roku 1924, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaných, dovolávající se zmatků řu 281, čís. 5, 9 a), b), 10 tr. ř., jest odůvodněna. Stěžovatelé byli odsouzeni pro přečin řu 24 čís. 1 zákona z 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, protože v září a říjnu 1924 v domě čís. 530 v H. přechovávali bez povolení radiotelefonní zařízení. Již řešení otázky, zda šlo u stěžovatelů skutečně o přechovávání ve smyslu zákona, jest na základě rozsudkových zjištění pochybným a trpí v tom směru rozsudek alespoň nejasností ve smyslu řu 281 čís. 5 tr. ř. Přechováváním jest rozuměti ve smyslu řu 3, odstavec druhý zákona, jehož se i rozsudek dovolává, všechny případy, kdy osoba fyzická nebo právnická má u sebe zařízení radiotelefonní. Zda však oba obžalovaní, nebo který z nich měl u sebe takové zařízení, nelze podle zjištění rozsudku bezpečně zjištit. Neboť rozsudek běře v důvodech za prokázáno, že oba obžalovaní mají ve svém domě čís. 530 v H. takové zařízení; na jiném místě reprodukuje ospravedlnění se Karla T-y, že svolil, by si Miroslav T. zřídil radiostanici v jeho domě čís. 530; jinde zase vyslovuje přesvědčení, že oba obžalovaní měli u sebe zařízení radiotelefonní a posléze poukazuje na to, že si nežalovaný syn Gustav T., bydlící v H. čís. 173, vymohl povolení radiotelefonické stanice pro dům čís. 530, kde obžalovaní bydlí. Posléze uvedená okolnost poukazovala by spíše k tomu, že radiotelefonickou stanici, jejíž zařízení, udržování a provoz v domě čís. 530 v H. byl povolen povoláním úřadem Gustavu T-ovi, přechovával v tomto domě Gustav T. Pokud dotyčné skutkové okolnosti nejsou přesně zjištny, nelze otázku přechovávání tohoto zařízení spolehlivě řešiti.

Zřejmě pochybeným jest však napadený rozsudek i proto, že vůbec neřešil otázku, zda nezankla případná trestnost činu stěžovatelům za vinu kladeného amnestií presidenta republiky z 2. září 1924. Rozsudek odmítá podřadění případu pod amnestii patrně proto, poněvadž radiotelefonickou stanici zařídil si obžalovaný Miroslav T. za svolení a vědomí svého otce Karla T-y v jeho domě již v září a říjnu 1924, tedy dříve ještě, než Gustav T. povolení k udržování radiotelefonické stanice v domě čís. 530 v H. dostal, tedy bez povolení. Nemůže býti pochybností, že povolení k zřízení, udržování a provozu radiotelefonické stanice v domě čís. 530 v H., uděleno bylo pro tuto stanici vůbec, a kryje proto její přechovávání v tomto domě, ať již (což přece úřadu povolení udílejícímu nebylo neznámo) Gustav T. bydlel v tomto domě samém, jeho otci náležejícím, nebo v domě čís. 173 v H. Amnestie presidenta republiky, která se zřejmě vztahovala právě na radioamatéry, protože vylučovala nedovolenou výrobu a prodej zařízení, nečiní však zákaz stihání závislým na obdržení povolení, jak mylně za to má napadený rozsudek, nýbrž na požádání o povolení v době 14 dní ode dne vyhlášení rozhodnutí presidenta republiky (10. září 1924). Proto nastává beztrestnost tvrzeného přechovávání

telefonického zařízení v domě čis. 530 v H., jakmile o povolení jeho Gustavem T-ou do 24. září 1924 bylo žádáno. Je-li tomu tak, pak jest odsouzení stěžovatelů zřejmě právně pochybeným a rozsudek zmatečným podle §u 281 čis. 9 b) tr. ř. Jelikož však rozsudek, vycházející ze svého nesprávného právního stanoviska, po této stránce neobsahuje žádných zjištění, není soud zrušovací s to, by ihned ve věci sám rozhodl. Bylo proto napadený rozsudek zrušiti a věc vrátiti do první stolice k opětnému projednání a rozsouzení. Jen mimochodem se podotýká, že ve zjištěné skutečnosti, že Miroslav T. radiotelefonní zařízení sám zřídil, nelze ještě spatřovati »v y r á b ě n í« takového zařízení ve smyslu §u 24 zákona, ježto již etymologicky výrobou zařízení nelze uznati ojedinele sestavení takového zařízení ze součástí odjinud opatřených k účelům radioamatérským pro vlastní nebo domácí potřebu.

Čís. 2179.

Okolnost, kterou obžalovaný zavinil svou vazbu vůbec, nebrání jejímu započtení ve smyslu §u 55 a) tr. zák., jsou-li tu konkrétní okolnosti, které měly bez jeho zavinění v zápětí prodloužení vazby nad míru, podmíněnou pravidelným během věci.

Pokud jest započísti vazbu v cizině.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1925, Zm I 812/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečné stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského soudu v Chebu ze dne 30. září 1925 byl porušen zákon v předpisu §u 55 a) tr. zák., usnesení to se zrušuje a uznává se právem, že se obžalovanému započítává do trestu podle §u 55 a) tr. zák. také vyšetřovací vazba od 16. května do 30. května 1925.

D ů v o d y:

Rozsudkem krajského soudu v Chebu ze dne 18. června 1925 byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 173, 174 II. c), 179 tr. zák. a odsouzen k trestu těžkého žaláře 6 měsíců, zostřené a doplněné jedním postem měsíčně. Do trestu byla mu podle §u 55 a) tr. zák. započtena zajišťovací a vyšetřovací vazba od 30. května do 18. června 1925. Obžalovaný, který nastoupil trest dne 18. června 1925, podal dne 30. září 1925 u krajského soudu žádost, by mu do trestu byla započtena také vazba od 16. do 30. května 1925. Jde tu o zajišťovací vazbu, v níž byl obžalovaný v Německu ode dne 16. května 1925 (kdy končil jeho trest 4 roků a 3 měsíců káznice, uložený mu rozsudkem porotního soudu při zemském soudě I. v Berlíně ze dne 16. května 1922) do dne 30. května 1925, kteréhožto dne byl obžalovaný z trestnice v Brandenburgu dodán krajskému soudu v Chebu. Žádosti obžalovaného krajský soud v Chebu usnesením ze dne 30. září 1925 nevyhověl s odůvodněním, že ona vazba byla zaviněna samotným obžalovaným, proti němuž vydán byl zatykač.

Usnesení přičí se zákonu. Je sice pravda, že na obžalovaného byla uvalena řádná vazba vyšetřovací jen z důvodu §§ů 175 čis. 2 a 180 tr. ř. a že zatykač byl naň podle svého odůvodnění vydán proto, že (po spá-